

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/152/2019
Identifikačné číslo spisu:	4112229954
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4112229954.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. E., bývajúcej v Q. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Harákalym, Advokátska kancelária so sídlom v Košiciach, Mlynská 28, proti žalovanej KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, zastúpenej advokátkou JUDr. Danušou Tichou, Advokátska kancelária JUDr. Danuše Tichá s.r.o., so sídlom v Bratislave, Nám. Martina Benku 6, o náhradu straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7 C 133/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. novembra 2018 sp. zn. 6 Co 38/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. októbra 2017 č. k. 7 C 133/2012-296 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 654,- € od 23. novembra 2012 do 13. mája 2015, vo zvyšku žalobu zamietol, konanie v časti sumy 676,30 € zastavil a žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

1.1. Predmetom konania bol nárok žalobkyne na náhradu straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti a nárok na náhradu nákladov spojených s liečbou v sume 676,30 € s príslušenstvom. V tejto časti žalobkyňa vzala žalobu späť z dôvodu, že žalovaná dňa 13. mája 2015 plnila náhradu liečebných nákladov, a to v sume 654,- €, preto súd konanie v časti 676,30 € zastavil a zároveň priznal žalobkyni úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 654,- € od 23. novembra 2012 do 13. mája 2015.

1.2. Pokiaľ išlo o nárok žalobkyne na náhradu straty na zárobku, žalovaná vzniesla námietku premlčania, preto sa súd prioritne zaoberal touto otázkou. Žalovaná poukázala na to, že pri náhrade za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti ide o opakujúce sa nároky, preto pri tejto náhrade neprichádza do úvahy premlčanie jednotlivých mesačných plnení, ale premlčanie celého nároku.

Žalobkyňa vedomosť o rozsahu straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti umožňujúcej uplatnenie jej náhrady na súde získala po tom, čo bolo vydané rozhodnutie sociálnej poisťovne o invalidnom dôchodku a žalobkyňa sa o tomto rozhodnutí dozvedela. Totiž tento nárok možno uplatniť na súde až potom, čo bolo príslušným orgánom vydané rozhodnutie o priznaní (nepriznaní) invalidného dôchodku a poškodený sa o ňom dozvedel. Ako vyplýva z ust. § 447 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), strata na zárobku sa uhrádza peňažným dôchodkom. Tento občianskoprávny nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti sa premlčuje ako jeden celok, nie iba ako nároky na jednotlivé, mesačne sa opakujúce plnenia z neho vyplývajúce, poskytované vo forme dôchodku, tzv. renty. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť zásadne od okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o zárobku dosahovanom pred poškodením a po poškodení, prípadne kedy bolo vydané rozhodnutie o invalidnom dôchodku a poškodený sa o ňom dozvedel. V danom prípade Sociálna poisťovňa rozhodnutím zo dňa 6. júla 2009 zamietla žiadosť žalobkyne o invalidný dôchodok. Rozhodnutie bolo doručené žalobkyni 21. júla 2009 a právoplatnosť nadobudlo dňa 21. augusta 2009. Podľa názoru súdu, žalobkyňa sa prvýkrát o tom, či a v akej výške jej bol priznaný invalidný dôchodok, dozvedela už dňom 21. júla 2009 a týmto dňom sa dozvedela o škode na strate na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti. Dvojročná subjektívna premlčacia doba upravená v ust. § 106 ods. 1 OZ žalobkyni uplynula dňom 21. júla 2011, a keď žalobou uplatnila svoj nárok na súde až dňa 7. septembra 2012, urobila tak po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby. Z uvedených dôvodov preto súd žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. novembra 2018 sp. zn. 6 Co 38/2018 (ďalej aj „napadnuté odvolacie rozhodnutie“) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Najskôr poukázal na § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), v zmysle ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

2.1. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne v podanom odvolaní ohľadne posúdenia plynutia počiatku premlčacej doby týkajúcej sa nároku na náhradu straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti. Najskôr poukázal na ustanovenia § 445, § 447 a § 106 ods. 1 OZ a uviedol, že náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti je jedným nárokom, tento nárok nemožno rozložiť na niekoľko častí, pokiaľ nenastanú nové skutočnosti. Poškodený tu má právo uplatniť najprv časť svojho nároku vyplývajúcu zo zodpovednostného vzťahu a potom jeho zvyšok. Lehota na premlčanie nároku na náhradu straty na zárobku začína plynúť najneskoršie po dni doručenia rozhodnutia o priznaní (nepriznaní) invalidného dôchodku. Nárok na náhradu za stratu na zárobku sa premlčuje ako jeden celok, nie iba ako nárok na jednotlivé, mesačne sa opakujúce plnenia z neho vyplývajúce, poskytované vo forme dôchodku (tzv. renty). Tento nárok možno uplatniť žalobou na súde až po tom, čo bolo príslušným orgánom vydané rozhodnutie o priznaní (nepriznaní) invalidného dôchodku a poškodený sa o ňom dozvedel.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), a to podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalobkyňa žiadala, aby najvyšší súd zmenil prvostupňový rozsudok v zamietavej časti a priznal jej bližšie konkretizovanú náhradu za stratu na zárobku pri invalidite a pravidelnú mesačnú rentu, ako aj náhradu trov konania. Za spornú právnu otázku žalobkyňa považovala, či sa nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite uplatnený podľa § 447 OZ premlčiava v zmysle § 106 ods. 1 OZ naraz ako jeden celok, alebo vzhľadom k tomu, že ide o nárok vznikajúci postupne do budúcnosti (aj ustanovenie § 449a OZ definuje tieto nároky ako budúce nároky) sa premlčiava tento nárok postupne a premlčiavajú sa postupne len jednotlivé čiastkové nároky na náhradu za stratu na zárobku, ktoré vznikajú poškodenému smerom do budúcnosti. Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co 126/2013, v ktorom sa tento súd odchýlil od rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR R 68/03. Ďalej uviedla, že prvostupňový súd podporne vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 401/2005 (Rc 36/2007), s ktorým ale ona nesúhlasí. Navyše § 447 OZ v Českej republike v čase vzniku

nároku žalobkyne mal iné znenie ako na Slovensku. V ďalšom poukázala aj na niektoré ústavnoprávne implikácie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol. V podstatnom uviedla, že právne závery nižších súdov sú v súlade s konštantnou judikatúrou (napr. 4 MCdo 13/2013). Listom z 19. decembra 2019 (doručeným najvyššiemu súdu 20. decembra 2019) žalovaná oznámila, že žalobkyňa sa v predmetnej veci obrátila aj na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ktorý jej ústavnú sťažnosť uznesením sp. zn. II. ÚS 198/2019 z 26. júla 2019 odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Zároveň priložila toto rozhodnutie ústavného súdu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

14. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Ak teda procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (ktorú otázku a ktorú rozhodovaciu prax mal dovolateľ na mysli); v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky preto nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

15. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (3 Cdo 214/2018); to isté platí aj v prípade, ak dovolateľom nastolenú otázku už dovolací súd riešil, čo bol tento prípad.

16. Za spornú právnu otázku žalobkyňa považovala, či sa nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite premlčieva naraz ako jeden celok (ako uviedli nižšie súdy), alebo sa premlčieva tento nárok postupne [jednotlivé čiastkové nároky na náhradu za stratu na zárobku, ktoré vznikajú poškodenému smerom do budúcnosti (bod 3)] (ako tvrdí dovolateľka).

17. V rozhodnutí sp. zn. 4 MCdo 13/2013 najvyšší súd uvedenú otázku už riešil, keď vyslovil právny názor, že v prípade náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti neprichádza do úvahy premlčanie jednotlivých mesačných plnení, ale premlčanie celého nároku. Na uvedené rozhodnutie správne poukázala aj žalovaná (bod 4).

18. K žalobkyňou nastolenej právnej otázke v tomto dovolacom konaní (pozri k tomu bod 4 in fine) nemohol najvyšší súd prehliadnuť ani právne závery ústavného súdu vyjadrené v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 198/2019 z 26. júla 2019, na ktoré - aj keď vo všeobecnosti nemajú povahu ustálenej praxe dovolacieho súdu (napr. 3 Cdo 204/2018) - je potrebné prihliadať, a to o to viac, že toto konanie pred ústavným súdom iniciovala žalobkyňa (dovolateľka) a ústavná sťažnosť smerovala proti napadnutému odvolaciemu rozhodnutiu. Kvôli poriadku je potrebné zároveň uviesť, že (i) ústavný súd svojím výrokom

odmietol ústavnú sťažnosť dovolateľky z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (teda „quazimeritornou“ formou, pozn.), (ii) uvedené rozhodnutie ústavného súdu k tomuto dovolaciemu konaniu nepredstavuje prekážku „res iudicata“ (§ 230 CSP) a (iii) svojimi právnymi závermi o nastolenej právnej otázke (bod 16) toto rozhodnutie ústavného súdu explicitne nezaložilo viazanosť súdu (§ 193 CSP), ba ani prejudicialitu (§ 194 CSP), keďže ďalej uvedené právne závery ústavného súdu boli formulované cez prizmu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ústavy), a netýkajú sa základných ľudských práv a slobôd [čl. 14 až 25 ústavy (pozri § 193 a § 194 CSP)].

18.1. Sťažovateľka (dovolateľka) ústavnou sťažnosťou vytýkala napadnutému odvolaciemu rozhodnutiu najmä (podobne ako aj v tomto dovolacom konaní, pozn.) nesprávne právne posúdenie plynutia premĺčania s tvrdením, že premĺčaniu podliehajú jednotlivé mesačné plnenia náhrady, a preto sa nemohli premĺčať tie nároky, ktoré ešte len do budúcnosti vzniknú. Ústavný súd k uvedenej námietke uviedol: „K námietke sťažovateľky, že premĺčanie nie je vzhľadom na účel dávky (kompenzácia postupných strát na zárobku do budúcnosti) možné posudzovať ako celok, ústavný súd poukazuje na znenie § 447 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako suma úrazovej renty podľa všeobecných predpisov. Vo všeobecnosti sa posudzovanie sporného nároku a jeho výška týmto podriaďujú pod analogickú aplikáciu noriem verejného práva o sociálnom poistení. Občiansky zákonník však v § 106 ods. 1 ustanovuje osobitný spôsob posudzovania parciálnej otázky premĺčania nárokov na náhradu škody na zdraví v súkromnoprávných vzťahoch, ktorý vylučuje aplikáciu noriem verejného práva vo vzťahu k premĺčaniu sporného nároku sťažovateľky. Analogická aplikácia povahou vzdialenejšieho verejného práva ustúpi existujúcej konkrétnej úprave súkromného práva v tejto čiastkovej otázke ... V tejto súvislosti treba pripomenúť, že verejné právo sociálneho zabezpečenia a jeho teória striktné rozlišujú medzi nárokom na dávku (aj úrazového poistenia) a nárokom na jej výplatu, keďže nárok na dávku vzniká splnením (hmotnoprávných) podmienok stanovených zákonom (§ 109 ods. 1 zákona o sociálnom poistení) a nárok na jeho výplatu vzniká za kumulatívneho splnenia podmienok nároku na dávku, na jeho výplatu a podania žiadosti o jej priznanie (§ 109 ods. 2 zákona o sociálnom poistení). Nárok na výplatu dávky sa premĺči uplynutím troch rokov odo dňa, za ktorý dávka patrila (§ 114 ods. 1 zákona o sociálnom poistení) ... Predpokladom vzniku nároku na výplatu dávky je teda okrem iného aj jeho uplatnenie ? podanie žiadosti na príslušnom orgáne verejnej moci, ktorý je oprávnený o jej priznaní rozhodnúť a sám ju aj uhrádza. Analogická aplikácia noriem verejného práva na súkromnoprávne vzťahy naráža na ich odlišnú povahu, preto riadne uplatnenie nároku na stratu na zárobku predpokladá včasné podanie súkromnoprávnej žaloby na súde ... Podľa platného právneho stavu nárok na úrazovú rentu nezaniká (neprekluďuje) uplynutím času, ale premĺčaniu podlieha jeho výplata. Uvedené súvisí s verejnoprávnou povahou sociálneho poistenia, kde by mocenský orgán nemal požívať ochranu v súvislosti s plynutím času na úkor poškodeného. Pri súkromnoprávnom nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného, ktorý je jednou zo súčastí civilného nároku na náhradu škody na zdraví, Občiansky zákonník nerozlišuje (všeobecne ale ani pri premĺčaní) medzi nárokom samotným a nárokom na jeho výplatu, preto zákonom ustanovenému premĺčaniu podlieha nárok ako taký. V civilných vzťahoch totiž nie je relevantný dôvod zvyhodňovať jednu z rovnocenných strán súkromnoprávneho vzťahu ... Z uvedených dôvodov ústavný súd tú časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.“

19. Vychádzajúc zo zistenia, že v okolnostiach posudzovanej veci nebola splnená zákonná podmienka dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko dovolateľkou nastolená právna otázka už bola riešená dovolacím súdom (bod 16 a 17), neostalo dovolaciemu súdu iné, ako odmietnuť dovolanie žalobkyne z dôvodu podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435. Nielen procesný neúspech dovolateľky vo veci ňou formulovanej právnej otázky (body 3 a 16) zvyrazňuje uvedené v bode 18.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalovaného na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.